

Fekete zakó

Könyvtár. Nem igazi, a kocsmát hívják így. Sok kielégítetlen harmincas pasi, ugyanannyi elsős lány, akik kéretik magukat. Tizennégynél jártam a számolásban. Hevesen tiltakoztam, hogy nem kérek, mert nem bírom a jégert. A snitt előtt mégis ittam egyet, de csak rémlik, ahogy a kezemben van a pohár.

Vagy elkezdtem visszafelé számolni, vagy megint eljutottam nyolcig, mire egy kicsit magamhoz tértem két emelettel feljebb, a folyosón. A vállamon férfi zakó. Erős férfi parfüm illata van. A hideg falnak nyomom a fejem. A sötétkék inges alak a kulccsal babrál, próbálja bezárni az ajtót. A folyosó teljesen üres, egy lámpa sem ég, csak kintről szűrődik be a fény. Ez a második emelet lesz. Borzasztóan részeg vagyok, nem emlékszem, hogy mit mondtam eddig. Tudom, hogy hol vagyok, nem tudom, hogy minek. F épület, második emelet, ezen a folyosón van az irodája. Tudom, hogy bárki megláthat, és kurva gáz az egész. Nem tudom, hogy még mit kellene végiggondolnom. Évezredeknek tűnik, mire becsukja az ajtót.

Az oldalsó lépcsőn megyünk. A falon kipreparált állatok figyelnek. Csillognak az üvegszemek.

– Kérdezek valamit a portástól, te addig ne állj meg, menj tovább – mondja, mint aki már évek óta gyakorolja, hogyan csempéssze ki a tanítványait.

Bólintottam. Úgy csináltam, mint aki soha életében nem volt még részeg. Amikor a portás elé értünk, még meg is lökött, hogy siessek kifelé. Pár perc múlva utolért az épület előtt.

– Mehetünk? – kérdezte. Nem tudtam hirtelen eldönteni, hogy megbeszélünk-e valamit, vagy spontán történnek a dolgok, hogy hagynom kellene, vagy még viszszakozhatok.

Már megint nyolcnál tartok a számolásban, mikor a taxi megáll a házuknál. Hozzám hajol, és azt súgja, menj csak. Alig hallom, amit mond. Sűrűn pislogok. Kilenc. Nagyon részeg vagyok és nagyon jó illata van.

Még mindig rajtam van a zakója, ezért reménykedem benne, hogy nem hajt el a taxival, hanem kiszáll belőle. Iszonyú kínos egy férfira várni a saját lakásod bejáratánál. Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy. A gyorsabb számolással sikerül kicsit összeszednem magam.

Huszonkettő. Valaki nekinyom a falnak. Huszonhárom.

– Miért így? Miért nem tudtál felhívni? – Huszonnégy. Túl jó illata van, basszus.

– Hallod, amit mondok? – kérdezi. Nem tudom eljátszani, hogy józan vagyok.

– Huszonöt – mondom véletlenül. – Persze – próbálok nagyokat lélegezni, de nem segít.

A vállam fölött támaszkodik a falnak, a másik kezével a derekamat fogja. Ahogy rákérdeszek, hogy mit szólna, ha másnap találkoznánk valahol máshol, hát-rálni kezd. Félmosoly. Még visszahajol, beleszagol a hajamba, ami tuti, hogy masz-

szív füstszagú, nekem meg alkoholszagom van. Zavaromban megpróbálok kicsit elfordulni, de nem megy.

– Holnap megírom, hol és mikor – végleg hátralép, és elmegy. Hirtelen tűnik el az utca végében, csak az illata marad velem.

A zakó gallérjába kapaszkodom még azután is, hogy bezártam magam mögött az ajtót. Nagy levegő. Szóval akkor minden előlről. Egy, kettő.

Rohadt egy másnap. A lakkot piszkálta le a körméről. Tetű egy dolog volt tőle, komolyan mondom. Próbáltam nézni az *X-aktákat*, és kizárni a sztorit, amit Amarilla mesélt, de semmire sem tudtam koncentrálni, annyira idegesített, ahogy karpargatja le a lakkot a körméről. A kis lakkarabkák meg röpködtek a levegőbe és a cuccaimra. Pár perce a ventilátort is kikapcsoltam a szobában, mert már minde-nemen éreztem a lakkot.

Ilyenkor csapkodva pakolok, hátha észreveszi magát. Amarilla a pasijáról magyaráz. Valójában nem a pasija. Egy hete vannak együtt. És csak szerinte, a srác lehet, nem is tud róla. Ahogy felemelem a farmerdzsekimet, meglátom mellette a fekete zakót tegnap estéről. Amarilla megakad a beszédben. Biztos meglátta, rá fog kérdezni. Gyorsan ráakasztom a farmerdzsekire a zakóra, hátha nem tűnik fel neki. Kérdés elől kitérni mindig új kérdéssel lehet.

– Miért nem használsz lemosót? – új kérdéssel vagy kötekedéssel.

– Nem bírom a szagát.

– De csak pár percig kéne kibírnod, és mindenkinek könnyebb lenne – mondom, de a mondat közepén rezeg a telefonom.

Amarilla gondolkodás nélkül kiveszi maga mögül a táskámat, és odaadja. Közben furcsa arcot vág, megnézi a körmeit közelebről. Nem látja, hogy elkerekedik a szemem, ahogy az üzenetet olvasom. Elkezdek fejben számolni. Szerintem már egy ideje tudja, hogy milyen arcot vágok, ha számolok, amikor ideges vagyok. Ab-bahagyja a vakargatást, és előredőlvé figyel. Kiver a víz, ahogy néz rám. Már majd-nem olyan, mintha mondani akarna valami értelmeset, de előjön a hajfestéssel.

– Úgy kipróbálnám azt a lilásat, padlizsánnak vagy minek hívják. Nem csináljuk meg este?

– Most nem jó. Talán holnap vagy azután.

– Nekem a holnap is oké. Mit csinálsz este?

– Áh, családi program – fintorgok. Ő azt hiszi, azért, mert a családommal van bajom. Pedig csak olyan ócska ez a kifogás, nem tudom, hogy mennyire hihető.

– Nem azt mondtad, hogy Egerben vagy hol vannak?

– Ma reggel jöttek haza, csak még Szentendrén vannak. Este jönnek – Néha magamat is meglepem, hogy milyen jól tudok hazudni.

– Bзд, akkor lelépek, igazán szólhattál volna előbb is – ha mást nem, legalább a körmeit most hanyagolta egy picit. Gyorsan elkezdte összedobálni a cuccait. – Akkor holnap. És akkor folytatjuk az *X-aktákat* is? – közben megáll a tévé előtt, tátott szájjal nézi pár pillanatig. – Ha egyszer lesbikus leszek, biztos, hogy Scully miatt leszek az.

Valójában a tanárommal van randim. Miután Amarilla és a maradék köröm-lakkja elment, ezt a mondatot hangosan kimondom, többször, a tükör előtt is. Nem számít, hogy hányszor mondom ki. Egyszer, kétszer, háromszor.

Levelezőfüzet

Irdatlan mocsok van. A női mosdók, le merem fogadni, hogy mindig undorítóbbak, mint a férfiaké. Ha valamit valahonnan félre lehet dobni, akkor azt egy nő megteszi, bármiről is legyen szó. Próbálom a szemem alól a fekete csíkokat eltüntetni. Biztos meg fogja látni, hogy bőgtem, és úgysem tudom letagadni, már legalább tíz perce itt vagyok bent.

Ahogy keresem a sminkcuccaimat, a táskámban találok két borítékot.

Utoljára általános iskolában ment a dolog, azóta szerintem senkinek sem mondtam. Alex az első szerelmem. Ő C-s volt, én meg D-s, talán hetedikesek lehettünk. Magas volt, fekete hajú és szemű, vízilabdázott, én meg úsztam. Az ő edzései akkor értek véget, amikor mi kezdtünk. Nem emlékszem, hogy kezdődött. Levelezőfüzetben üzengettünk egymásnak az iskolában, volt, hogy százszor leírtuk egymásnak, szeretlek. Egyszer megfogta a kezem, amúgy soha semmi. De olyan könnyű volt és egyszerű kimondani.

Ő meg most pocsog. Oldalra húzza a száját, nem néz rám. Úgy látszik, ebben a kibaszott életben, ha valami kellemetlent mondok, akkor mindenki elkezd kavarogni a kávéját, kerüli a tekintetem, mély levegőket vesz, mintha fuldokolna, és utolsó döfésként megnézi a telefonját. Ráadásul rossz telefont néz, azt, amin csak engem szokott hívni.

– Nézd, nem kell már. Túl vagyunk ezen. – Hagyok egy kis szünetet, tényleg próbálok megkönnyíteni a dolgát. Kettőnk között fekszik megint egy ugyanolyan boríték, sötétkék szegéllyel a szélén, bármilyen felirat vagy írás nélkül.

– Úgy maradna tiszta a dolog, ha továbbra is fizetnék.

– Tiszta?

Döbbenet nézünk egymásra. Egy kapcsolat, ahol az egyik fél fizet a találkozótért, nem csak a dugásért, de akár fél óra beszélgetésért is, hogy lenne már tiszta?

– Eddig is elfogadtad. Most nem értem, miért nem.

– Már nem tudom mire költeni, de nem is ez a baj. Nem kell. Azt hiszem, túl vagyunk ezen.

– Miért nem kell? Vegyél belőle parfümöt, ékszeret vagy akármit. Nem értem, ezt miért csinálod, miért nem kell a pénz?

– Én azt nem értem, miért kell? – felemelem a hangom, és ketten egy hátsó asztaltól felénk fordulnak. Mindketten elhallgatunk.

– Tényleg. Nem kell ez az egész hiszti. – Közben mondom, megpróbálok megfogni a kezét az asztalon keresztül, de elhúzza. Megint nyomkodja a telefonját. – Tedd már azt el, vagy elveszem, és óra végén adom csak vissza! – Nem veszi a poént. Hangosan sóhajt.

– Akkor adok mást. Ékszeret. Vagy nyitok egy számlát. Az neked is jó. Előbb-utóbb össze fog gyűlni rajta egy lakásra, vagy valamire.

– Szórakozol? Előbb-utóbb összegyűlik? – Megint felénk fordulnak a hátsó asztaltól, suttogva folytatom. – Mit nem értesz azon, hogy nem kell a pénzed? Tényleg

kurvának nézel? – Nem mer válaszolni, bámul a kávéjába, kicsit összemegy, és lejjebb csúszik a széken. – Van árlistád, hogy mi mennyit ér? Alkalmanként megy a dolog, vagy percekét számolsz? És most? Most is pörögnek a számok a fejedben, hogy éppen hány ezernél járunk?

Hátradőlök és várom, hogy felnézzen. Rugózok a lábammal, a számoláshoz is túl ideges vagyok. Tök esetlen az egész, nem tudom kinyögni. Csönd van. A rádióban híreket mondanak. Fázik a lábam. Apám szokta emlegetni, hogy ha nem időjárásnak megfelelően van egy nő felöltözve, akkor férfi lehet a dologban. Igaz. Nem mondok neki semmit, kimegyek a mosdóba. A vécén ülve bögök hosszú percekig.

A kis kék szegélyű boríték az új levelezőfüzetem, de ebben csak ő üzen nekem. Alextól négy éve még kaptam egy SMS-t, amire nem válaszoltam. Aztán tavasszal találkoztam az anyjával, aki elmondta, hogy Alex tavaly megölte magát.

A lélegzetvételeket számolom, hogy megnyugodjak. Egy, kettő. Orrfújás, három. Négy. Már gyakorlott vagyok, nem kell eljutnom tízig, hogy megnyugodjak. Végigmérem magam a tükörben, röhögve mondom a szétsírt fejemnek, hogy te olcsó kurva, inkább többet kéne kéred. Miután kezet és arcot mosok, kidobom a kukába a borítékokat. Újrakezdem a számolást, és elindulok az asztalunk felé, ahol már nem kettőnk között, hanem a kávécsészém alá készítve vár az a kibaszott boríték. Kihúzom a széket, az asztalhoz sem érek, a kávé is megrohadt, ahol van.

– Túl sok a boríték, mit nem értesz ezen? – kérdezem, hogy megtörjem a csöndet. A Tanár úr még mindig nem néz rám. Máshogy nem tudok neki szerelmet valani.

Telnek a percek, számolom őket, majd a sarokban lévő macskaszobron a csíkokat. A függönyön a rombuszokat. A pincérnő kijön, hogy kérünk-e még valamit. Nem, köszönjük, a számlát. Mondja valahol a távolban a Tanár úr. Én elkezdek könnyezni, magam sem tudom, miért. A pincérnőnek is kínos, inkább elszalad egy tálcáért, mint hogy minket nézzen. Kedves tőle. Tanár úr elnézést kér, és inkább fizet a pultnál, minthogy engem nézzen. Inkább csak küldözgeti a borítékokat, inkább csak üzen, mintsem levelezzünk. A pincérnő visszasiet, és ad nekem egy zsebkendőt. Megköszönöm, zavaromban segítek neki rápakolni a tálcára. Kapkodva, hogy a Tanár úr ne vegye észre, a csészék alá teszem a borítékokat.